

येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण - क्रमांक सात

तिसरा शाप आणि सातव्या राज्याचा उदय: रविवारच्या कायद्याचे भविष्यसूचक महत्त्व

Jeff Pippenger

2023-10-29

प्रकटीकरणाच्या अकराव्या अध्यायात, “त्या त्याच तासात” “नगराचा दहावा भाग” कोसळतो, त्या वेळी दोन साक्षीदारांना एक ध्वजचिन्ह म्हणून स्वर्गात उचलले जाते. त्या तासात “दुसरे हाय निघून गेले; आणि पाहा, तिसरे हाय लवकर येत आहे.” इस्लाम हा सातवा कर्णा आणि तिसरा हाय आहे, जो रविवारच्या कायद्याच्या “भूकंपाच्या” “तासात” येतो.

आणि त्यांनी स्वर्गातून त्यांना म्हणणारा एक मोठा आवाज ऐकला, “येथे वर या.” आणि ते मेघात स्वर्गात चढून गेले; आणि त्यांच्या शत्रूंनी त्यांना पाहिले. आणि त्याच वेळी मोठा भूकंप झाला, आणि शहराचा दहावा भाग पडला, आणि त्या भूकंपात सात हजार मनुष्य मारले गेले; आणि उरलेले भयभीत झाले, आणि त्यांनी स्वर्गाच्या देवाला गौरव दिला. दुसरा धिक्कार निघून गेला आहे; आणि पाहा, तिसरा धिक्कार लवकर येत आहे. आणि सातव्या देवदूताने कर्णा फुंकला; आणि स्वर्गात मोठमोठे आवाज झाले, जे म्हणत होते, “या जगाची राज्ये आमच्या प्रभूची आणि त्याच्या ख्रिस्ताची झाली आहेत; आणि तो युगानुयुगे राज्य करील.” आणि देवासमोर आपल्या आसनांवर बसलेले चौवीस वडीलधारी आपल्या मुखांवर पडले, आणि देवाची उपासना करू लागले, असे म्हणत, “हे सर्वशक्तिमान प्रभु देव, जो आहेस, जो होतास, आणि जो येणार आहेस, आम्ही तुझे आभार मानतो; कारण तू तुझी महान सत्ता आपल्या हाती घेतली आहेस, आणि राज्य केले आहेस. आणि राष्ट्रे क्रोधित झाली, आणि तुझा कोप आला आहे, आणि मेलेल्यांचा न्याय व्हावा अशी वेळ आली आहे, आणि तुझे सेवक भविष्यवक्ते, आणि संत, आणि जे लहानमोठे तुझ्या नावाचे भय बाळगतात, त्यांना प्रतिफळ द्यावे; आणि पृथ्वीचा नाश करणाऱ्यांचा तू नाश करावा.” आणि स्वर्गात देवाचे मंदिर उघडले गेले, आणि त्याच्या मंदिरात त्याच्या कराराचा कोश दिसला; आणि विजा, आणि आवाज, आणि मेघगर्जना, आणि भूकंप, आणि मोठी गारपीट झाली. प्रकटीकरण 11:12-19.

दोन साक्षीदार मेघात स्वर्गात आरोहित होतात; हा मेघ भविष्यसूचक दृष्ट्या देवदूतांच्या एका समूहाचे प्रतिनिधित्व करतो. या लेखांमध्ये यापूर्वी उद्धृत केल्याप्रमाणे आणि हबक्कूकच्या तक्त्यांमध्ये आढळून येते त्याप्रमाणे, सिस्टर व्हाईट स्पष्ट करतात की भविष्यवाणीच्या इतिहासात प्रथम, द्वितीय आणि तृतीय देवदूत म्हणून दर्शविलेले जे वैयक्तिक संदेश येतात, ते एकेकट्या देवदूतांच्या रूपात चित्रित केलेले आहेत; परंतु मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश अनेक देवदूतांनी प्रतिनिधित्व केलेला आहे. दोन साक्षीदार मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश देवदूतांच्या सैन्याद्वारे घोषित करीत असताना स्वर्गात उचलले जातात; म्हणूनच ते “मेघात” स्वर्गात नेले जातात.

“दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या समाप्तीच्या जवळ, मी स्वर्गातून येणारा एक महान प्रकाश देवाच्या लोकांवर प्रकाशमान होताना पाहिला. त्या प्रकाशाच्या किरणांचा तेज सूर्याप्रमाणे प्रखर दिसत होता. आणि मी देवदूतांचे आवाज असे पुकारताना ऐकले, ‘पाहा, वर येत आहे; त्याच्या भेटीस जाण्यास बाहेर पडा!’”

“ही ती मध्यरात्रीची घोषणा होती, जिने दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाला सामर्थ्य द्यावयाचे होते. निराश झालेल्या संतांना जागृत करण्यासाठी आणि त्यांच्या समोर असलेल्या महान कार्यासाठी त्यांना तयार करण्यासाठी स्वर्गातून देवदूत पाठविण्यात आले. सर्वांत प्रतिभासंपन्न पुरुष हे हा संदेश प्रथम स्वीकारणारे नव्हते. नम्र व समर्पित जनांकडे देवदूत पाठविण्यात आले, आणि ‘पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास बाहेर या!’ अशी घोषणा करावयास त्यांना प्रवृत्त करण्यात आले. ज्यांच्याकडे ही घोषणा सोपविण्यात आली होती त्यांनी घाई केली, आणि पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने संदेशाचा निनाद केला व आपल्या निराश बंधूंना जागृत केले. हे कार्य मनुष्यांच्या ज्ञान व विद्वत्तेवर उभे नव्हते, तर देवाच्या सामर्थ्यावर उभे होते; आणि ज्यांनी ती घोषणा ऐकली त्या त्याच्या

संतांना तिचा प्रतिकार करता आला नाही. सर्वात आध्यात्मिक जनांनी हा संदेश प्रथम स्वीकारला, आणि जे पूर्वी या कार्यात नेतृत्व करीत होते तेच हा संदेश स्वीकारण्यास आणि 'पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास बाहेर या!' या घोषणेचा निनाद वाढविण्यास सर्वात शेवटी पुढे आले." Early Writings, 238.

त्या भूकंपाच्या वेळी, जो नगराचा दहावा भाग नष्ट करतो, सात हजार मनुष्य मारले जातात. तो भूकंप म्हणजे संयुक्त संस्थानांतील रविवार कायदा होय. भविष्यवाणीत नगर म्हणजे राज्य असते, आणि संयुक्त संस्थाने ही प्रकटीकरण 17 मधील दहा राजांच्या राज्याचा दहावा भाग आहेत. रविवार कायद्याच्या त्या भूकंपात संयुक्त संस्थानांचा पाडाव होतो आणि ते बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहावे राज्य राहात नाही; आणि मग ते दहा राजांपैकी प्रमुख राजा, म्हणजे बायबलमधील भविष्यवाणीतील सातवे राज्य, यामध्ये रूपांतरित होते; जो आपले राज्य पापसत्तेला देण्यास संमती देईल, तीच ती आठवी असून ती त्या सातांपैकीच आहे.

आणि तू जे दहा शिंगे पाहिली, ती दहा राजे आहेत; त्यांनी अद्याप राज्य प्राप्त केलेले नाही; परंतु ते पशूबरोबर एका घटिकेसाठी राजांप्रमाणे अधिकार प्राप्त करतात. यांचे एकच मन आहे, आणि ते आपली सत्ता व सामर्थ्य पशूस देतील. हे कोकराबरोबर युद्ध करतील, आणि कोकरू त्यांच्यावर विजय मिळविले; कारण तो प्रभूचा प्रभू आणि राजांचा राजा आहे; आणि जे त्याच्याबरोबर आहेत ते बोलावलेले, निवडलेले व विश्वासू आहेत. आणि तो मला म्हणाला, तू जी पाणी पाहिली, ज्यांवर ती वेश्या बसलेली आहे, ती लोक, समुदाय, राष्ट्र आणि भाषा आहेत. आणि तू जी दहा शिंगे पशूवर पाहिली, ती वेश्येचा द्वेष करतील, आणि तिला उजाड व नग्न करतील, आणि तिचे मांस खातील, आणि तिला अग्नीने जाळतील. कारण देवाने त्यांच्या अंतःकरणात त्याची इच्छा पूर्ण करण्यासाठी, आणि एकमत होण्यासाठी, आणि देवाची वचने पूर्ण होईपर्यंत आपले राज्य पशूस देण्यासाठी घातले आहे. आणि तू जी स्त्री पाहिली, ती ती महान नगरी आहे, जी पृथ्वीच्या राजांवर राज्य करते. प्रकटीकरण १७:१२-१८.

संयुक्त राष्ट्रांचे दहा राजे "पशूस आपले सर्वजागतिक "राज्य देण्यास" "सहमती" दर्शवितात. त्यांचे "एकचित्त" असते, जसे स्तोत्रसंहिता त्र्यांशेमध्ये ते "एकमताने परस्पर सल्लामसलत" करीत होते. आहाब हा दहा वंशांचा राजा होता; त्याने यशया तेवीसमध्ये तायरच्या वेश्येशी व्यभिचाराचा बेकायदेशीर संबंध प्रस्थापित केला. आहाब व ईजेबेल यांचा बेकायदेशीर संबंध, एलियाच्या काळात—जो योहान बाप्तिस्ता म्हणून दर्शविला गेला आहे—हेरोद व हेरोदिया यांच्या बेकायदेशीर संबंधाचा प्रतिरूप होता. हेरोद हा रोमन साम्राज्याचा प्रतिनिधी होता; आणि दानियेल सातमध्ये रोमन साम्राज्य दहा शिंगांनी बनलेले आहे. ती दहा शिंगे आहाबच्या दहा वंशांच्या राज्याद्वारे प्रतिरूपित झाली होती, आणि ते दोघेही संयुक्त राष्ट्रांच्या दहा राजांना साक्ष पुरवितात. या बेकायदेशीर संबंधांमध्ये आहाब व हेरोद राज्यसत्तेचे प्रतिनिधित्व करीत असल्याने, तायरची वेश्या—जी प्रतीकात्मक सत्तर वर्षांच्या शेवटी आपली गीते गाते—हिच्यासाठी विधर्म्यांचा छळ घडवून आणणे ही त्यांची भूमिका होती.

"राजे, अधिपती आणि राज्यपाल यांनी स्वतःवर ख्रिस्तविरोधकाची छाप धारण केली आहे, आणि ते त्या अजगराच्या रूपात दर्शविले आहेत जो संतांशी—देवाच्या आज्ञा पाळणाऱ्यांशी आणि येशूवरील विश्वास धारण करणाऱ्यांशी—युद्ध करण्यास जातो." Testimonies to Ministers, 38.

रविवारच्या कायद्याच्या वेळी पृथ्वीतील पशू बायबलमधील भविष्यवाणीनुसार सहाव्या राज्याप्रमाणे राज्य करणे थांबवितो, कारण त्याने नुकतेच येझेबेलबरोबर व्यभिचार केला असतो, आणि नंतर तो संयुक्त राष्ट्रसंघाचे नेतृत्व हातात घेतो. त्यानंतर तो संपूर्ण जगाला त्या पशूची जागतिक प्रतिमा उभारण्यास भाग पाडतो, जसे त्यांनी यापूर्वी आपल्या राष्ट्रात रविवारच्या कायद्याच्या वेळी साध्य केले होते.

आणि त्या पशूच्या समक्ष जी चिन्हे करण्याची त्याला सत्ता देण्यात आली होती, त्यांच्या साहाय्याने तो पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना फसवितो; आणि पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना असे सांगतो की, ज्याला तलवारीचा घाव झाला होता आणि तरीही तो जिवंत राहिला, त्या पशूसाठी त्यांनी एक प्रतिमा बनवावी. आणि त्याला त्या पशूच्या प्रतिमेला प्राण देण्याची सत्ता होती, म्हणजे त्या पशूची प्रतिमा बोलावी, आणि जे कोणी त्या पशूच्या प्रतिमेची उपासना करणार नाहीत त्यांना ठार मारावे असे करवावे. आणि तो सर्वांना—लहान व मोठे, धनवान व दरिद्री, स्वतंत्र व दास—यांना त्यांच्या उजव्या हातावर किंवा त्यांच्या कपाळांवर एक खूण घेण्यास भाग पाडतो; आणि ज्याच्याकडे

ती खूण, किंवा त्या पशूचे नाव, किंवा त्याच्या नावाचा अंक आहे, त्याच्याशिवाय कोणालाही विकत घेता किंवा विकता येऊ नये. प्रकटीकरण 13:14-17.

आहाब, हेरोद, रोमन साम्राज्याचे दहा राजे आणि संयुक्त राष्ट्रसंघाचे दहा राजे हे संतांशी युद्ध करावयास जाणाऱ्या त्या अजगराचे प्रतिनिधित्व करतात; कारण येझबेल ज्यांना विधर्मी ठरविते, त्यांचा छळ घडवून आणणारा नेहमीच येझबेलचाच प्रियकर असतो.

“म्हणून, जरी अजगर मुख्यतः सैतानाचे प्रतिनिधित्व करित असला, तरी गौण अर्थाने तो मूर्तिपूजक रोमचे प्रतीक आहे.” The Great Controversy, 439.

रविवार-कायद्याच्या भूकंपाच्या वेळी “सात हजार” मनुष्य “मारले जातात.” दानियेल अकरावा अध्याय आणि एकेचाळीसावे वचन यामध्ये, “पुष्कळ जण पराभूत होतात.” रविवार-कायदा लागू झाल्यावर जे पराभूत होतात, ते संकटासाठी तयारी न केलेले लाओदिकीय सातव्या-दिवसाचे अॅडव्हॅटिस्ट आहेत. “सात हजार” ही संख्या देवाच्या लोकांच्या अवशेषाचे प्रतिनिधित्व करते. कर्मल पर्वतावरील संकटाच्या वेळी, जे रविवार-कायद्याच्या संकटाचे प्रतिनिधित्व करते, देवाने एलियाला सांगितले की “इस्राएलात सात हजार” असे होते ज्यांनी बाळापुढे गुडघा टेकविला नव्हता. प्रेरित पौल याविषयी भाष्य करतो.

मग मी असे म्हणतो, देवाने आपल्या लोकांना टाकून दिले काय? मुळीच नाही. कारण मीही एक इस्राएली आहे, अब्राहामाच्या संततीतील, बिन्यामीनाच्या वंशातील. देवाने ज्या आपल्या लोकांना पूर्वीपासून ओळखले, त्यांना त्याने टाकून दिलेले नाही. शास्त्रात एलियाविषयी काय म्हटले आहे, हे तुम्हांला ठाऊक नाही काय? तो इस्राएलाविरुद्ध देवाकडे विनवणी करित म्हणतो, प्रभु, त्यांनी तुझे संदेष्टे मारले आहेत, आणि तुझ्या वेद्या पाडून टाकल्या आहेत; आणि मी एकटाच उरलो आहे, आणि ते माझा जीव घेण्याचा प्रयत्न करित आहेत. परंतु देवाचे त्याला काय उत्तर होते? मी माझ्यासाठी सात हजार पुरुष राखून ठेवले आहेत, ज्यांनी बाअलाच्या मूर्तिपुढे गुडघे टेकले नाहीत. त्याचप्रमाणे, या वर्तमान काळातही कृपेच्या निवडीनुसार एक अवशेष आहे. रोमकरांस 11:1-5.

“सात हजार” हे शब्द देवाच्या लोकांच्या एका अवशेषाचे प्रतिनिधित्व करतात; परंतु ज्या संदर्भात त्यांची प्रतीकात्मक ओळख करून दिली आहे, तो विचारात घेतला गेला पाहिजे. रविवारच्या कायद्याच्या भूकंपात जे पुरुष पाडले जातात, ते अविश्वासू सेव्हन्थ-डे अॅडव्हॅटिस्टांच्या त्या अवशेषाचे प्रतिनिधित्व करतात, जे तेथे आणि त्याच वेळी आधुनिक आध्यात्मिक बाबेलकडून बंदिवान करून नेले जातात. प्राचीन प्रत्यक्ष इस्राएलच्या भविष्यसूचक इतिहासात, बाबेलने यरुशलेमचा तीन वेळांपैकी दुसऱ्यांदा विध्वंस केला तेव्हा, “देशातील” “पराक्रमी” “सात हजार” पुरुषांचा एक अवशेष बंदिवान करून नेण्यात आला.

आणि त्याने यहोयाखीनाला बाबेलास नेले; तसेच राजमाता, राजाच्या बायका, त्याचे अधिकारी, आणि देशातील पराक्रमी पुरुष—यांनाही त्याने यरुशलेमाहून बाबेलास बंदिवासात नेले. आणि सर्व पराक्रमी पुरुष, म्हणजे सात हजार; तसेच कारागीर आणि लोहार एक हजार—जे सर्व युद्धास समर्थ व योग्य होते—त्यांनाही बाबेलाच्या राजाने बाबेलास बंदिवान करून नेले. आणि बाबेलाच्या राजाने त्याच्या जागी त्याच्या पित्याचा भाऊ मत्तन्याह याला राजा केले, आणि त्याचे नाव बदलून सिदकियाह ठेवले. 2 राजे 24:15-17.

एकदा यरुशलेमचे पराक्रमी पुरुष रविवारच्या कायद्याच्या भूकंपात पराभूत झाले की, “तिसरे दुःख लवकर येते. आणि सातव्या देवदूताने कर्णा वाजविला.” तिसरे दुःख म्हणजे सातव्या देवदूताने वाजविलेला सातवा कर्णा होय. रविवारच्या कायद्याच्या “भूकंपाच्या” त्या “क्षणी”—इस्लाम प्रहार करतो!

पहिल्या व दुसऱ्या शापांमध्ये इस्लामची एक मुख्य वैशिष्ट्यपूर्ण खूण म्हणजे त्यांच्या युद्धपद्धतीचा तो ऐतिहासिक तथ्याधिष्ठित स्वभाव होय की, ज्या इतिहासकाळात त्यांनी आपली भविष्यवाणीतील भूमिका पूर्ण केली, त्या काळातील सर्वसाधारण युद्धतंत्रांपेक्षा त्यांची युद्धपद्धती भिन्न होती. त्यांची युद्धपद्धती म्हणजे अचानक आणि अनपेक्षित रीतीने आघात करणे ही होती. “Assassin” हा शब्द इतिहासातील त्या कालखंडात इस्लामी योद्ध्यांच्या

प्रथामधून उद्धवलेला आहे. त्यांचे हल्ले दुसऱ्या महायुद्धातील जपानी कामिकाझे यांसारखे होते. इस्लामी योद्धे आपल्या लक्षाची हत्या करताना स्वतःचा मृत्यू होईल, अशी अपेक्षा बाळगत असत. या कारणास्तव, योद्ध्यांमध्ये मृत्यूच्या भीतीवर मात करण्यासाठी आपल्या हल्ल्यापूर्वी हशीशचे सेवन करून मादक अवस्थेत जाण्याची प्रथा सर्वसाधारण होती. जेव्हा ते आपल्या बळीवर प्रहार करत, तेव्हा तो अचानक आणि अनपेक्षित असे; आणि अपेक्षित मानसिक अवस्थेसाठी हशीशवरील त्यांचे अवलंबित्व, गुप्त हल्ल्याशी एकत्र येऊन, "assassin" या शब्दाचा व्युत्पत्तीविषयक आधार बनला, कारण त्याचा "hashish" या शब्दाशी संबंध आहे.

तिसरे हाय आणि सातवा कर्ण "लवकर येत आहे."

त्याचप्रमाणे, २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी कराराचा दूत "अकस्मात" आपल्या मंदिरात आला. सिस्टर व्हाईट यांनी कराराच्या दूताच्या आगमनातील "अकस्मितपणा" याची व्याख्या अशी केली की त्याचे येणे "अनपेक्षित" होते. म्हणून २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी पूर्ण झालेल्या सर्व चार "आगमन" अनपेक्षित आणि अकस्मात होती.

"पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणासाठी ख्रिस्त आमचा महायाजक म्हणून परमपवित्र स्थानी येतो, असे दानियेल ८:१४ मध्ये दर्शविले आहे; मनुष्यपुत्र प्राचीन दिवसांच्या जवळ येतो, असे दानियेल ७:१३ मध्ये प्रस्तुत केले आहे; आणि प्रभु आपल्या मंदिरात येतो, असे मलाखीने पूर्वसूचित केले आहे—ही सर्व वर्णने त्या एकाच घटनेची आहेत; आणि हेच मत्तय २५ मधील दहा कुमारांच्या दृष्टांतात ख्रिस्ताने वर्णन केलेल्या वराच्या विवाहास येण्याद्वारेही दर्शविले आहे." द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, ४२६.

दहा कुमारींचे दृष्टान्त अक्षरशः पुन्हा घडतो; म्हणून २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी पूर्ण झालेली सर्व चार "येणे" रविवारच्या कायद्याच्या भूकंपाच्या वेळी पुन्हा अक्षरशः पूर्ण होणार आहेत. कुमारींच्या दृष्टान्तावर भाष्य करताना, सिस्टर व्हाईट त्या साक्षीस अधिक दृढ करते जी रविवारच्या कायद्याच्या भूकंपात प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविलेल्या अचानकपणाची व अनपेक्षिततेची ओळख करून देते; आणि हेच मध्यरात्रीच्या हाकेची परिपूर्ण पूर्तता आहे.

"संकटकाळात चारित्र्य प्रकट होते. मध्यरात्री गंभीर स्वरात, 'पाहा, वर येत आहे; त्याला सामोरे जाण्यास बाहेर पडा,' अशी घोषणा झाल्यावर झोपलेल्या कुमारिका आपल्या निद्रेतून जाग्या झाल्या, आणि त्या प्रसंगासाठी तयारी कोणी केलेली होती हे दिसून आले. दोन्ही पक्ष अनपेक्षितरीत्या गाठले गेले, परंतु एक जण त्या आकस्मिक प्रसंगासाठी सिद्ध होता, आणि दुसरा तयारीविना आढळला. परिस्थितीमुळे चारित्र्य उघड होते. आकस्मिक प्रसंग चारित्र्याची खरी कसोटी प्रकट करतात. एखादी अचानक व अनपेक्षित आपत्ती, शोक, किंवा संकट; एखादा अनपेक्षित आजार किंवा क्लेश; आत्म्याला मृत्यूशी प्रत्यक्ष सामना करावयास लावणारी कोणतीही गोष्ट—या सर्वांमुळे चारित्र्याचे खरे आंतरिक स्वरूप प्रकट होईल. देवाच्या वचनातील अभिवचनांवर खरा विश्वास आहे की नाही, हे उघड होईल. आत्म्यास कृपेचा आधार आहे की नाही, दिव्यासह पात्रात तेल आहे की नाही, हेही प्रकट होईल."

"परीक्षेचे काळ सर्वांवर येतात. देवाच्या परीक्षेच्या व कसोटीच्या अधीन असताना आपण स्वतःला कसे वागवितो? आपले दिवे विझून जातात काय? की आपण ते अजूनही प्रज्वलित ठेवतो? कृपा व सत्याने परिपूर्ण असलेल्या त्याच्याशी असलेल्या आपल्या संबंधामुळे आपण प्रत्येक आपत्कालासाठी तयार आहोत काय? पाच शहाण्या कुमारिका आपला स्वभाव पाच मूर्ख कुमारिकांना देऊ शकल्या नाहीत. स्वभाव आपल्याला व्यक्तिशः घडवावा लागतो." Review and Herald, October 17, 1895.

रविवाराच्या कायद्याच्या भूकंपाच्या वेळी, संयुक्त संस्थाने बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहावे राज्य राहात नाहीत. संकटासाठी तयारी न केलेल्या सात हजार लाओदिकीयेतील अवशिष्ट अॅडव्हेंटिस्टांचा समूह, पशूच्या खूणेसाठी तयार असलेला स्वभाव प्रकट करील. मग इस्लाम अचानक आणि अनपेक्षितपणे येतो, कारण "सातवा देवदूत" नाद करीत असता "तिसरे हाय लवकर येत आहे!"

२२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी पूर्ण झालेल्या त्या चार “आगमनांची” मग पुनरावृत्ती केली जाते. पहिले आगमन दानियेल अध्याय आठ, वचन चौदा यांच्या पूर्णतेत न्यायनिवाड्याच्या प्रारंभाची ओळख करून देणारे होते. त्याने पहिल्या देवदूताच्या त्या संदेशाची पुष्टी केली, ज्याने घोषित केले की त्याच्या न्यायनिवाड्याची “वेळ” आली आहे. ती पूर्णता भूकंपाच्या त्या “वेळेचे” प्रतीक ठरते, जी रविवार कायद्यापासून आरंभ होते, आणि तीच ती “वेळ” आहे जेव्हा इस्लाम रविवार कायदा संमत केल्याबद्दल संयुक्त संस्थानांवर “त्याचा न्यायनिवाडा” आणतो.

मलाखी अध्याय तीनमधील कराराचा दूत, 1798 ते 1844 या काळातील छेचाळीस वर्षांत त्याने उभारलेल्या मंदिरात, मिलराइट इतिहासातील “लेवी” यांच्याशी करार करण्यासाठी, अचानक आला. रविवारच्या कायद्याच्या भूकंपाच्या वेळी, कराराचा दूत पुनरुत्थित झालेल्या मृत, कोरड्या हाडांच्या मंदिरात प्रवेश करण्यासाठी, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासातील “लेवी” यांच्याशी करार करण्यासाठी, अचानक येतो.

रविवाराच्या कायद्याच्या भूकंपाच्या वेळी, दानियेल सात अध्याय तेराव्या वचनाच्या पूर्णतेत मनुष्यपुत्र पिता यांच्याकडे राज्य ग्रहण करण्यासाठी येतो, जसे तो २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी आला होता; कारण त्या भूकंपाच्या “वेळी” स्वर्गात “वाणी” ऐकू येतात, ज्या घोषित करतात की “या जगातील राज्ये आपल्या प्रभूची व त्याच्या ख्रिस्ताची राज्ये झाली आहेत; आणि तो युगानुयुग राज्य करील. आणि देवासमोर आपल्या आसनांवर बसलेले चौवीस वडीलधारे आपापल्या मुखावर पडले, आणि देवाची उपासना करू लागले, म्हणाले, आम्ही तुझे आभार मानतो, हे सर्वशक्तिमान प्रभू देव, जो आहेस, जो होतास, आणि जो येणार आहेस; कारण तू तुझी महान सत्ता आपल्या हाती घेतली आहेस, आणि राज्य केले आहेस.”

भूकंपाच्या त्या घडीस, जेव्हा त्याचा न्याय आला आहे, आणि जे दोन साक्षीदार पूर्वी ज्या रस्त्यावर त्यांची हत्या झाली होती तेथून पुनरुत्थित झालेले उभे राहतात, तेव्हा ते एका सामर्थ्यशाली सेनेप्रमाणे स्वर्गात उचलले जातात, तर सात हजार लाओदिकीयेतील अँडव्हेंटिस्टांचा अवशेष उलथून टाकला जातो. सुद्ध गहू तेव्हाच आणि तेथेच मूर्ख तणांपासून वेगळा केला गेलेला असतो. त्यानंतर ख्रिस्त आपले राज्य प्राप्त करतो आणि सातवा कर्णा निनादतो; तोच तिसरा हाय होय, जो अचानक आणि अनपेक्षितपणे येतो; आणि मग “राष्ट्र” “क्रोधित झाली आहेत, आणि तुझा कोप आला आहे.”

राष्ट्रांना क्रोधित करणे ही इस्लामची भविष्यसूचक भूमिका आहे, आणि ती भूकंपाच्या वेळी सुरू होते व मानवी कृपाकालाच्या समाप्तीपर्यंत आणि शेवटच्या सात पीडांपर्यंत चालू राहते; त्या “तुझा क्रोध आला आहे” या शब्दांनी प्रस्तुत केल्या आहेत. संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापासून कृपाकालाच्या समाप्तीपर्यंत, जिथे देवाचा क्रोध शेवटच्या सात पीडांमध्ये प्रकट होतो—तिसरे धिक्कार, जे इस्लामचे प्रतीक आहे; सातवा कर्णा, जो इस्लामचे प्रतीक आहे; आणि राष्ट्रांना क्रोधित करणे, जे इस्लामचे प्रतीक आहे—ही तीन प्रतीकात्मक साक्षी पुरवितात की मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश हा रविवारच्या कायद्याच्या वेळी इस्लामच्या आगमनाची पूर्णता आहे.

आरंभीच्या मिलराईट चळवळीप्रमाणेच, मध्यरात्रीच्या क्रंदनाचा संदेश हा अयशस्वी ठरलेल्या भविष्यवाणीत केलेला दुरुस्तीकारक संदेश होता. मिलराईट इतिहासात ती घडणार अशी भाकीत केलेली घटना घडली नाही, हेच अपयश होते. आरंभीच्या मिलराईट इतिहासात फिलाडेल्फियनांनी आपली अयशस्वी भविष्यवाणी मांडली, कारण १८४३ च्या तक्त्यातील एका चुकीवर देवाने आपला हात धरून ठेवला होता.

Future for America च्या शेवटी झालेल्या लाओदीकेय चळवळीत, त्या चुकीवर देवाने कधीही आपला हात ठेवला नाही. भविष्यवाणीच्या अनुप्रयोगात वेळ यापुढे वापरला जाऊ नये, हे सत्य मानवी हातांनीच झाकले. मानवी हात मानवी कर्मांचे प्रतिनिधित्व करतात.

एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या अंतिम चळवळीत, समय लावण्याची चूक ही पाप होती, कारण भविष्यसूचक समयाचा उपयोग यापुढे केला जाणार नव्हता. समयाचा हा पापमय उपयोग याचे प्रतीक मोशेने आपल्या पुत्राची सुंता करण्याविषयी देवाच्या आज्ञेकडे दुर्लक्ष केले त्यात दाखविण्यात आला होता, आणि उज्जाने केवळ याजकांनाच

कराराचा कोश हाताळण्याचा अधिकार आहे या देवाच्या आज्ञेकडे दुर्लक्ष केले त्यातही तो प्रतीकात्मकरीत्या दाखविला गेला होता. त्या पापमय कृती किंवा अकृती यांपैकी कोणतीही गोष्ट देवाच्या लोकांकडून घडून यावी, ही परमेश्वराची इच्छा नव्हती. पापाची केवळ एकच व्याख्या आहे, आणि ती म्हणजे नियमशास्त्राचे उल्लंघन. मोशेने सुंतेविषयी देवाच्या नियमाचे उल्लंघन केले, उज्जाने पवित्रस्थानाविषयी देवाच्या नियमाचे उल्लंघन केले, आणि या चळवळीने देवाच्या भविष्यसूचक नियमाचे उल्लंघन केले. प्राचीन इस्राएलास देवाच्या नियमाचे ठेवणदार करण्यात आले होते, आणि आरंभी व शेवटी असलेल्या अॅडव्हेंट चळवळीला देखील देवाच्या भविष्यसूचक सत्यांचे ठेवणदार करण्यात आले होते.

तिच्या क्लेशात, सिप्पोराहने त्वरित स्वतःच त्यांच्या पुत्राची सुंता करण्याची कृती पूर्ण केली; अशा रीतीने ज्यांचा या चळवळीत सहभाग होता त्यांनी संदेशाशी काळाच्या अनुप्रयोगास जोडू दिल्याच्या पापी निष्क्रियतेबद्दल त्वरित प्रकट करावयाच्या पश्चात्तापाचे ती प्रतिनिधित्व करते. त्याचप्रमाणे, उज्जाच्या कृतीबद्दल दावीदही तीव्र पश्चात्ताप प्रकट करतो. जुलै 18, 2020 च्या भविष्यकथनातील काळाचा अनुप्रयोग काही ना काही प्रकारे योग्य होता, किंवा तो कसा तरी देवाची इच्छा होती, असा युक्तिवाद करणे म्हणजे मोशे आणि सिप्पोराह यांना देवाच्या स्पष्ट आज्ञा प्रत्यक्षात पाळण्याची खरोखर आवश्यकता नव्हती, आणि उज्जाने कराराच्या कोशाला स्पर्श केला की नाही याची देवाला प्रत्यक्षात काहीच पर्वा नव्हती, असा युक्तिवाद करणे होय. जुलै 18, 2020 हे एक खोटे भविष्यकथन होते, आणि जो घटक खोटा होता तो म्हणजे काळाचा घटक.

या सत्यांचा पुढील लेखात अधिक सविस्तर विचार केला जाईल.

“प्रभूने मला दाखविले आहे की तिसऱ्या देवदूताचा संदेश जावयास हवा, आणि प्रभूच्या विखुरलेल्या लेकरांस जाहीर केला गेला पाहिजे, आणि तो काळावर अवलंबून ठेवू नये; कारण काळ पुन्हा कधीही चाचणी ठरणार नाही. मी पाहिले की काही जण काळाची घोषणा करित असताना उत्पन्न होणाऱ्या खोट्या उत्तेजनात अडकत होते; तिसऱ्या देवदूताचा संदेश काळापेक्षा अधिक सामर्थ्यवान होता. मी पाहिले की हा संदेश आपल्या स्वतःच्या पायावर उभा राहू शकतो, आणि त्यास दृढ करण्यासाठी काळाची आवश्यकता नाही, आणि तो महान सामर्थ्याने पुढे जाईल, आपले कार्य करील, आणि नीतिमत्त्वात संक्षिप्त केला जाईल.” Experience and Views, 48.